

VÄSTERNORRLANDS IDROTTSARV



Medlemstidning för Västernorrlands IdrottsHistoriska Sällskap



På Kanaludden i Härnösand fanns tidigare en golfbana för minigolf, numera kallat bangolf. Den låg där Simhallen och Hernö Gin Hotell nu finns. Klubben som drev banan var mycket aktiv och en hel del tävlingar, både lokala och regionala, gick av stapeln där.

Bilden ovan är från klubbmästerskapen 1952.

Observera klädseln, kostym, skjorta och slips var tydligen vanligt, inte några träningsoveraller här inte.

Innehåll i detta nummer: **Sida**

Gamla favoriter - Bruno Nyberg	3
Svenskar har tagit tripplar fem gånger	5
Rapport från årsmötet	6
Mitt möte med två av golfens giganter	8
Sommarbilder ur Örjan Leeks arkiv	10
Flottarvallen på Sandslån	12
Keith Sahlin - Selångers tuffa försvarsklippa	14
Boktips	16
Krönikan - Marie Zetterlund	17
Kåseri - Tomas Tiberg	18

Kaféträff

Bussbyvallen, Gullänget
onsdagen den 27 maj kl. 18.30

Frida Östberg berättar
om sin karriär som
fotbollsspelare i klubb och landslag.

Vi bjuder på fika.

Välkomna!

Västernorrlands Idrottshistoriska Sällskap



Ordföranden har ordet



Vilka fantastiska idrottstjejer, med kopplingar till Västernorrland, vi har inom vinteridrotten.

På vinter-OS skidade Ebba Andersson och Frida Karlsson, hem 7 medaljer. Vem minns inte Ebba Anderssons dubbla vurpor i damstafetten, speciellt den andra när hon voltade och skidan gick sönder. Ebba reste sig och fylld av ansvar för sina lagkamrater kämpade hon vidare med en reservskida. Hon gav inte upp utan lade grunden för den kommande silvermedaljen.

Skidskyttegymnasiet i Sollefteå fick glädja sig åt medaljer i damstafetten när tre tidigare elever, Hanna och Elvira Öberg samt Anna Magnusson, kom på silverplats. I curling tog Sverige hem två guldmedaljer, Isabella Wranå i mixeddubbel och Lag Anna Hasselborg i damklassen. Isabella har gått curlinggymnasiet i Härnösand och även jobbat där. Detsamma gäller en av deltagarna i damlaget. Två andra har gjort sin gymnasieutbildning i Härnösand.

Fyra hockeydamer från Modo, Ebba och Mira Hedqvist, Tindra Holm och Linnea Andersson, fanns med i laget som förlorade bronsmatchen. Efter en lång skadeperiod fick vi se en glad Kramforstjej, Sandra Näslund, på prispallen i skicross. Medaljer i all ära men den största överraskningen stod Friska Viljors backhoppare Frida Westman för, numera boende i Trondheim. Hon placerade sig på en hedrande fjärdeplats i stora backen. Helt sensationellt!

Ett stort GRATTIS och TACK till alla "Västernorränningar", även herrar, som kämpade på arenorna och skrev idrottshistoria.

När jag nu har ordet så vill jag passa på att tacka för förtroendet att leda Sällskapet ännu ett år. Det var inget jag kunde tänka mig när jag 2024 avgick som ordförande. Som initiativtagare till föreningen 2011 (GRATTIS 15-åringen!) så vill jag naturligtvis bidra till att Sällskapet lever vidare och att vi fortsätter att väcka och underhålla intresset för vår idrotts historia i Västernorrland.

Leif Thunman

Gamla favoriter - Bruno Nyberg: En AIK-ikon med rötter i Ådalen.

Det hade kunnat bli en helt annan sport än fotboll för Bruno Nyberg. När han var 13 år smög han sig till IF Älgarnas boxningsträningar, sina föräldrar ovetande. Han visade talang och fick börja gå matcher. Han vann en match och fick en segertrofé med sig hem, som han stolt visade upp för föräldrarna. Föräldrarna gjorde trots det klart för honom att det fick vara slut med boxandet och uppmanade honom att börja kicka boll i stället. Ett klokt råd visade det sig vara.

Bruno Nyberg (1931 – 1990) kom att bli en av AIK:s mest framträdande profiler under 1950- och 1960-talen. Han var en pålitlig försvarsspelare, känd som centerhalv under sin aktiva karriär, och fortsatte sedan sin dedikerade gärning inom klubbens styrelse och ledning under nästan fyra decennier, men det hela började i Härnösand med IF Älgarna.

Från Härnösand till Solna

Bruno Nyberg föddes i Gudmundrå församling, men familjen flyttade tidigt till Härnösand, där han växte upp och spelade i klubben **IF Älgarna**. Via juniorlaget och reservlaget kom han redan 1948 som 17-åring upp i A-laget. Tidigt visade han stor potential och blev 1952 uttagen till fotbollsförbundets Bosöläger för ”morgondagens män. Han drog till sig stor uppmärksamhet och togs ut som högerback det första svenska ungdomslandslaget som skulle möta Danmark.

Han blev under flera år den givna centerhalven i IF Älgarna och blev vid flera tillfällen uttagen till landskapslaget i matcher mot Medelpad, Västerbotten, Jämtland med flera, en tävlingsverksamhet som var vanlig under en period. Bruno blev tillsammans med en annan Älga-ikon, Kjell Jonsson, uttagen till Nordsveriges lag mot Nordfinland 1952, en match som Nordsverige vann med 4-1 efter två mål av Kjell Jonsson.

Flera allsvenska lag hade ögonen på Bruno, men det blev AIK som 1953 värvade honom, vilket blev starten på en lång och framgångsrik relation med Solnaklubben.



Bruno Nyberg var försvarsspelare, ofta centerhalv som man sa på hans tid. Han hade ett bra skott och fick ofta slå straffar. På bilden slår han en tunnel på en okänd motståndare. Bilden från en match under Brunos tid i AIK.

Karriär i AIK

Under sina år som spelare i AIK, från 1953 till 1961, gjorde Nyberg totalt 82 allsvenska matcher och 5 mål. Han var en solid försvarsklippa som gjorde sig känd för sitt stabila spel. Nyberg var med i AIK:s A-lag under flera säsonger, och hans mest intensiva period i Allsvenskan var under slutet av 1950-talet.

Utöver sina allsvenska framträdanden spelade han också i flera andra matcher, inklusive träningsmatcher mot internationellt motstånd som Arsenal 1957.

Engagemanget efter spelarkarriären

Det som kanske bäst definierar Bruno Nybergs betydelse för AIK var hans fortsatta engagemang efter att han lagt skorna på hyllan. Han beskrivs som en sann "trotjänare" och "makthavare" inom föreningen. Under nära fyrtio års tid verkade han i AIK:s centrum, först som spelare och därefter som:

- Lagledare
- Styrelsemedlem (1929–1953)
- Ordförande inom fotbollssektionen

Även engagerad på förbunds nivå

Hans inflytande och dedikation till klubben var enorm, och han var en person som många vände sig till för att pejla AIK-fotbollens väg i både samtid och framtid.

Bruno Nyberg gick bort 1990, men lever kvar i AIK:s historieböcker som en av de stora profilerna som formade klubben både på och utanför planen. Hans karriär från en ung spelare i Älgarna i Härnösand till en ledande figur i en av Sveriges största klubbar är en anmärkningsvärd historia.

Parallellt med och efter sin spelarkarriär hade Bruno Nyberg en framgångsrik karriär utanför planen.

Han verkade inom i näringslivet och var en affärsman med betydande inflytande.

Bruno Nybergs liv var en resa från en idrottsintresserad pojke i Härnösand till en central figur i svensk fotboll och AIK, där han framgångsrikt kombinerade sitt yrkesliv med en djup passion för sin klubb.

Leif Bolin



Bruno fick vi flera tillfällen spela i Nord-Sveriges. På bilden ses han tillsammans med Älga-kompisen Kjell Jonsson och ytterligare en spelare, längst till höger efter matchen mot Nord-Finland som Sverige vann med 4-1 efter två mål av Kjell Jonsson.



Bruno fick ofta lägga straffar. Här kan man väl säga att målvakten är bortlurad i en match på Ängevallen i Härnösand.

Svenskar har tagit tripplar fem gånger i OS och VM på längdskidor

Det har förekommit en hel del felaktigheter i tidningar samt radio och teve om svenska tripplar på skidor genom alla tider efter de svenska tjejernas stora framgångar i VM och OS de senaste åren. Men sanningen är att de svenska herrarna har firat tripplar inte mindre än fem gånger som kontrast till den djupa svacka som nu råder.

De svenska damerna vann en trippel vid VM i Planica i Serbien 2023 genom Jonna Sundling, Emma Ribom och Maja Dahlqvist.

Det upprepades vid OS i Italien i år genom Linn Svahn, Jonna Sundling och Maja Dahlqvist. Trion har dessutom vunnit tripplar fler gånger i världscupen både på sprint och distans.

Västernorränningar i farten

Vid de två första gångerna herrarna vann tripplar var åkare från Västernorrland delaktiga.

Första gången herrarna vann en trippel var på femmilan var vid OS i Sankt Moritz 1928. Per-Erik "Särna" Hedlund, tog guld Gustaf "Husum" Jonsson, Husum, tog silver, och Volger Andersson, Njurunda brons. Det var ett riktigt kämpalopp i snöslask där "Särna" Hedlund vann med den historiskt stora marginalen 13 minuter och 27 sekunder. (Det behövdes inga tiondelar på den tiden).



Gustaf "Husum" Jonsson tog silver på femmilan vid OS i St Moritz 1928 och medverkade därmed till den första svenska trippeln. Bilden togs 1926 i ett annat sammanhang och är hämtad ur boken Husums idrottsförening 1917–1967 via mångårige Vasaloppsåkaren Rolf Grundberg, Örnsköldsvik.

Andra gången var också på 50 km under OS i Garmisch-Partenkirchen 1936. Elis Wiklund från Sollefteå tog guld, Axel Wikström, Sollefteå, silver och Nils "Nisse" Englund, Boden, brons. Då var det svenskt även på fjärde plats genom Hjalmar Bergström, Umeå. De gick sedan under namnet "Kvartetten som inte sprängdes".



Elis Wiklund vid OS i Garmisch-Partenkirchen 1936.

Tredje gången var i OS i Sankt Moritz 1948 på 18 kilometer genom Martin Lundström, Umeå, "Guld-Martin" efter det loppet, silver till Nisse Östensson, Sälen och brons till Gunnar Eriksson, Mora.

Fjärde gången var på femmilan vid VM i Lake Placid, USA 1950 genom Gunnar Eriksson, Mora, Enar Josefsson, Lycksele och Nils "Mora-Nisse" Karlsson, Mora,

Femte gången var på 15 km vid VM i Lahtis 1989 genom Gunde Svan, Torgny Mogren och Lars Håland. Dessutom har svenskarna tagit guld i stafetter flera gånger bland annat 1978 i Lahtis i Finland genom Sven-Åke Lundbäck, Bergnäset, Luleå, Christer Johansson, Trehörningsjö, senare älgfarmare i Bjurholm, Tommy Limby och Thomas Magnusson.

Kuriosa är att "Särna" Hedlund 1928 vägrade att åka i den blå landslagsdressen. Han hotades med att inte få ställa upp. Han ansåg att den vita dräkt han hade fått sydd i sin hemtrakt i norra Dalarna var lättare och smidigare. Efter mycket rabalder tilläts han åka i sin vita dräkt och följderna blev att svenskarna åkte i helvitt ett stort antal år efter den incidenten och fortfarande har mycket vitt i dräkten.

Sven Lindblom

Rapport från årsmötet

Som nästan blivit tradition inleddes årsmötesprogrammet med ett föredrag av en världsstjärna.

Den här gången skidskytten Fredrik Lindström.

Fredrik var kvällens gäst under årsmötet i Härnösand. Han bjöd på sig själv. En idrottskarriär som tog fart hemma i Bredbyn och avslutades med det dramatiska OS-guldet i stafett i Pyeongchang 2018 där han knäckte Norges Emil Hegle Svendsen i sista skyttet.

– Som liten var jag mångsysslare, spelade hockey, fotboll, åkte lite skidor och blev en bra lagspelare som jag hade jag nytta av i skidskyttet, berättade Fredrik.

När han var 12 år började han med skidskytte, men längdskidåkning fortsatte han under hela junioråldern, med en hel del framgångar. Åren 2006 till 2008 gick han på Skidskyttegymnasiet i Sollefteå och fick Kari Korpela som tränare.



Från och med 2008 tillhörde han landslaget, vilket han gjorde fram till och med säsongen 2018/2019 varefter han avslutade idrottskarriären, och började utbilda sig till läkare, numera anställd på Örnsköldsviks Sjukhus där han gör sin AT-tjänst

Det blev sju pallplatser i individuella WC-lopp, den sista pallplatsen kom 2018 i Tiumen. Sin enda individuella seger tog Fredrik i Antholz i sprint 2012 där han slog han fransmannen Martin Fourcade.

Tragikomiskt nog har Fredrik nyligen fått två bronsmedaljer i stafett efter att ryska skidskyttar i efterskott blivit avstängda, OS 2010 och VM 2010.



Fredrik, idag 36 år, gift med Sara och har med henne två döttrar.

Och så frågan om vem som åker snabbast skidor, skidskytt eller längdskidåkare?

– Sebbe (Sebastian Samuelsson) och Ponsi (Martin Ponsiluoma) hade inte gjorts bort sig i i längdåkarnas OS-stafett, snarare tvärtom, anser Fredrik Lindström.

Fredrik framstår som en ytterst ämabel person, som det måste ha varit en glädja att ha i sitt lag, både som ledare och lagkamrat.

Leif Bolin



Förhandlingarna

Efter den fantastiska föreläsningen av Fredrik Lindström så övergick vi till att genomföra själva årsmötet för Västernorrlands Idrottshistoriska Sällskap. Vi var 23 närvarande i Olov Högbergs salen på biblioteket i Härnösand.

Fyllda av den inspiration som Fredrik gett oss så tog vi itu med de sedvanliga årsmötesförhandlingarna. Som årsmötesordförande valdes Ulf Kjellsson och Bo Håkansson valdes som sekreterare för mötet. Vi beslöt att höja medlemsavgiften fr o m 2027 till 250 kr. För två personer i samma familj behålls avgiften på 300 kr per år. Verksamhetsberättelsen och den ekonomiska redovisningen fastställdes och styrelsen fick sedvanlig ansvarsfrihet. Förslaget om verksamhetsplan och budget antogs. Styrelsen fick ett särskilt uppdrag från valberedningen att jobba aktivt med att säkerställa en framtida styrelse. Alltså medlemsrekryteringen måste bli aktivare och att vi kan snäppa upp intresset för att ingå i styrelsens arbete framåt. Sven Eklund och Kari Korpela lämnade styrelsen och avtackades för sina insatser.

Eva Lindstrand

Nya styrelseledamöter

I samband med årsmötet invaldes två nya styrelseledamöter, Sören Öberg och Ola Thelberg, båda Härnösand.



Sören Öberg



Ola Thelberg

Sällskapets styrelse 2026

Leif Thunman, ordförande
Ewa Lindstrand, vice ordförande
Arne Brorstad, kassör
Bo Håkansson, sekreterare
Leif Bolin, ledamot
Per-Anders Westin, ledamot
Ola Thelberg, ledamot
Sören Öberg, ledamot



I samband med årsmötet utnämndes mångåriga styrelseledamoten Sven Eklund till Hedersmedlem i föreningen. Sven lämnade styrelsen efter nästan 10 år.



Normalm & Gärde
Sundsvall



Du har väl skaffat dig boken om Kvinnors idrott! Om inte gör det. Kan beställas från vår redaktion.

Pris 125:- inkl. frakt.

Betala till swish
123 591 7208

Glöm inte uppge namn!

Mitt möte med två av golfens giganter

Höstens 1996 hade jag möjligheten att uppleva slutspelet av Volvo Masters på Valderrama, en exklusiv golfklubb i Spanien. Jag anlände i god tid före första start för att få en bra åskådarplats, men tyvärr var vädret dåligt, över banan låg dimman tjock, som gjorde det omöjligt att se bollen. Starten blev uppskjuten och utanför klubbhuset stod Colin Montgomerie med sin caddie Alistair McLean, som var hans caddie under hans samtliga 31 segrar på European Tour. Colin Montgomerie hade 1996 vunnit penningligan 4 år i rad och när han senare slutade på European Tour så hade han vunnit ligan 8 gånger.



Colin Montgomerie

Colin hade ryckte om sig att vara lite butter och tvär i sitt uppträdande och jag funderade ett tag om jag skulle gå fram till honom och be om en autograf. I programbladet fanns han på en helsida med bild och text. Jag tog fram programbladet och gick fram till honom. Talade om vad jag hette och sa att jag kom från Sverige och att jag verkligen beundrade hans golfspel och gratulerade till hans framgångar. Talade även om för honom att jag också hade Callaway golfklubbor. Kommenterade att huvudet på hans järnklubbor var lite annorlunda än dom jag sett tidigare. Colin svarade att dom var lite anpassade för honom.

Jag tog fram programbladet och bad om hans autograf. Han tackade för mina positiva ord och skrev gärna sitt namn på bilden i programmet.

En liten bit från där vi stod var putting greenen som var avspärrad för besökare. På putting greenen stod Seve Ballesteros, en annan av den tidens golfstjärnor, men nu kanske han hade passerat best föredatum. Han var igång med att öva puttning som man brukar göra innan start i golftävlingar.

Jag sa då till Colin att jag gärna även ville ha även Ballesteros autograf. Colin svarade att det kan jag ordna, varvid han ropade på Ballesteros, som tittade upp och lämnade greenen. Vid den tidpunkten var Ballesteros Ryder Cup kapten och eftersom den då mest framgångsrike frågade om han kunde komma så kom han på en gång. När han kom fram till Colin så sa han att jag kom från Sverige och gärna ville ha hans autograf med ett litet tillägg han var på programmets framsida och att Ballesteros bild var på baksidan. Ballesteros tog min penna skriv sitt namn och tittade på oss med mörka ögon, vände klacken och gick tillbaka till greenen. Varvid Colin skämtsamt sa till sin caddie att idag vinner inte han. Ballesteros tyckte nog att han som spanjor borde ha funnits i bild på framsidan av programmet.



Seve Ballesteros

I Tävlingen kom Colin på 29:e plats, Ballesteros 62:a. Bäste svensk var Per-Ulrik Johansson 45:a och vann gjorde den inte så långt slående Mark McNulty, så man behöver inte vara den som slår längsta drivar för att vinna. Ian Woosman missade en kortputt på hål 2, slog puttern i backen, skaftet gick av, så han puttade därefter med en järnklubba och gjorde 76 slag på första rundan. Banan såldes 2017 för nästan 300 miljoner och dagens green-fee, om Du spelar med en medlem, är ca 5.000:- och därtill tillkommer nästan 800:- i avgift för en fore-caddie.

Som av en händelse råkade jag befinna mig i St. Andrews i Skottland den 7 maj 2011, den dagen som Ballesteros gick bort. Inom mindre än en timme så var den 18:e greenen omgiven av blommor som en hyllning till en av dom största inom golfen. En hyllning han verkligen var värd. Han gick bort drygt 50 år gammal i sviterna av en hjärntumör.

*Arne Brorstad,
bättre golfresenär än golfspelare.*

Fotnot: Det vore intressant att få veta värdet på de två giganternas autografer. Antikrundan i Svt har ju vid några tillfällen värderat idrottares autografer och kommit fram till förvånande höga värden. När det gäller Ballesteros borde värdet vara särskilt högt eftersom han inte längre lever.

Red.



Montys autograf syns vid siffran ett på vänstra bilden och Ballesteros mitt på pappersarket på högra bilden.

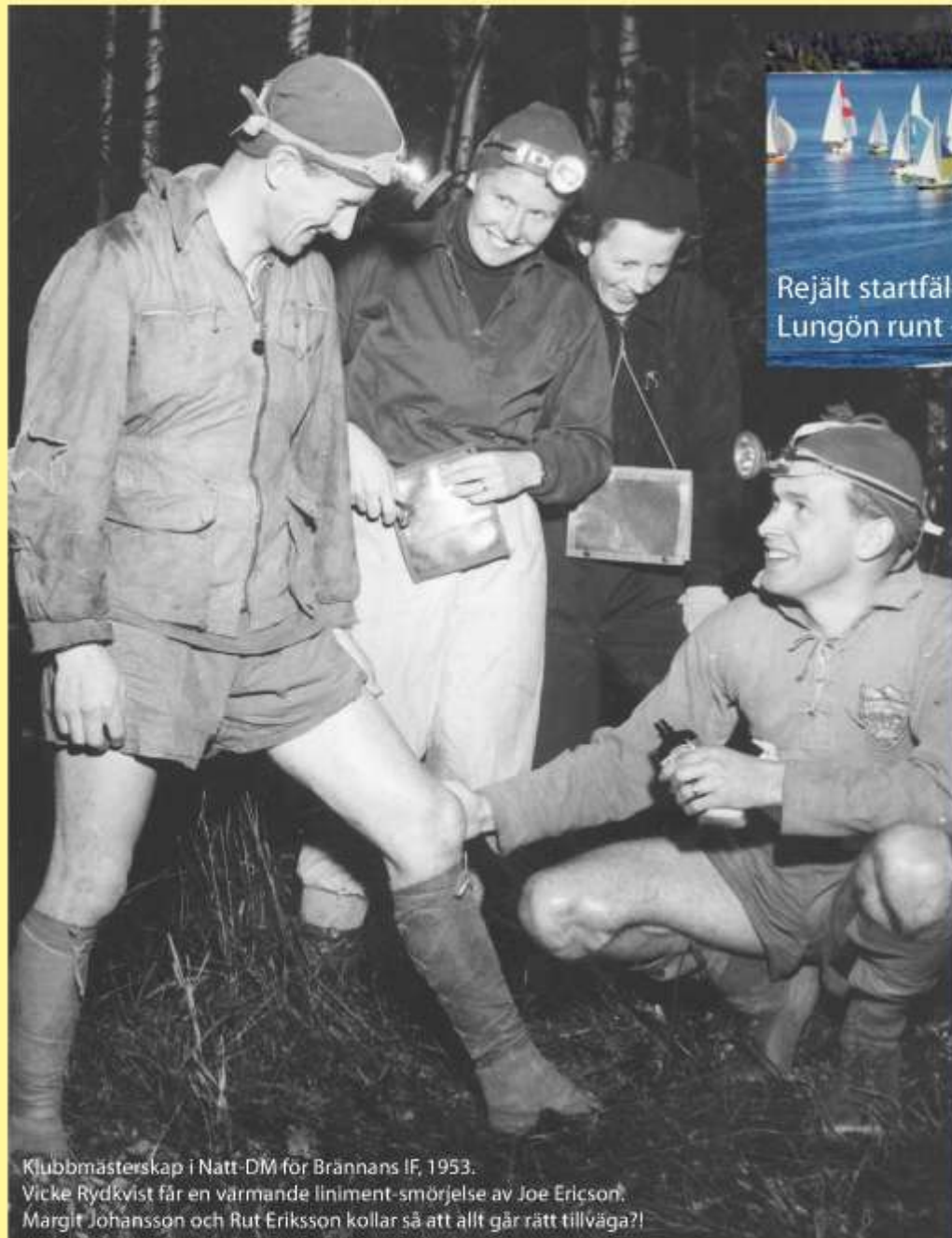


BLÅ BOKEN 2026 UTKOMMEN

Den 119:e årgången av SCIF:s* årsbok Blå Boken har nu utkommit. Det är nästan förvånande att det ryms så mycket information och läsvärda artiklar på mindre än 300 sidor. Inte mindre än 28 skribenter har medverkat i årets utgåva. Förutom artiklarna innehåller boken ett himmelrike för statistiknörden. Trots det omfattande textmaterialet finns ett omfattande bildmaterial och föreningens egen verksamhetsberättelse för år 2025. Som ni märker är jag imponerad av boken och rekommenderar till läsning av alla idrottsintresserade. Boken skall dock inte sträckläsas utan tas i lagom portioner, varför inte under sommarens lata dagar.

*SCIF är förkortningen av Sveriges Centralförening för Idrottens Främjande, varifrån boken kan beställas.

Leif Bolin



Klubbmästerskap i Natt-DM för Brännans IF, 1953.
 Vicke Rydkvist får en värmande liniment-smörjelse av Joe Ericson.
 Margit Johansson och Rut Eriksson kollar så att allt går rätt tillväga?!



Rejält startfält i Lungön runt -76.

Bilder ur Profilbild Orjan Leeks arkiv



Ångermanlands fotbollslag 1952. Bakre fr v Kjell Jonsson Älgarna, Rolf Rönnkvist Köpmanholmen, namn saknas, Åke Agrell, Charlie Jansson och Sune Zeitz samtliga Älgarna.
 Främre raden fr v Tage Lindahl Kramfors, Sven Westman Friska Viljor, Hans Zakrisson Sollefteå, Sven Bohm Köpmanholmen och Menke Jakobsson Älgarna. På Kramfors IP?



IF Älgarna intar Idrottsparken
 Fr v Karl-Hugo Jonsson, Lenna
 Billman, Olle Norberg, Bruno

Lunkentuss

– från Härnösand via världshaven till Vindhem!

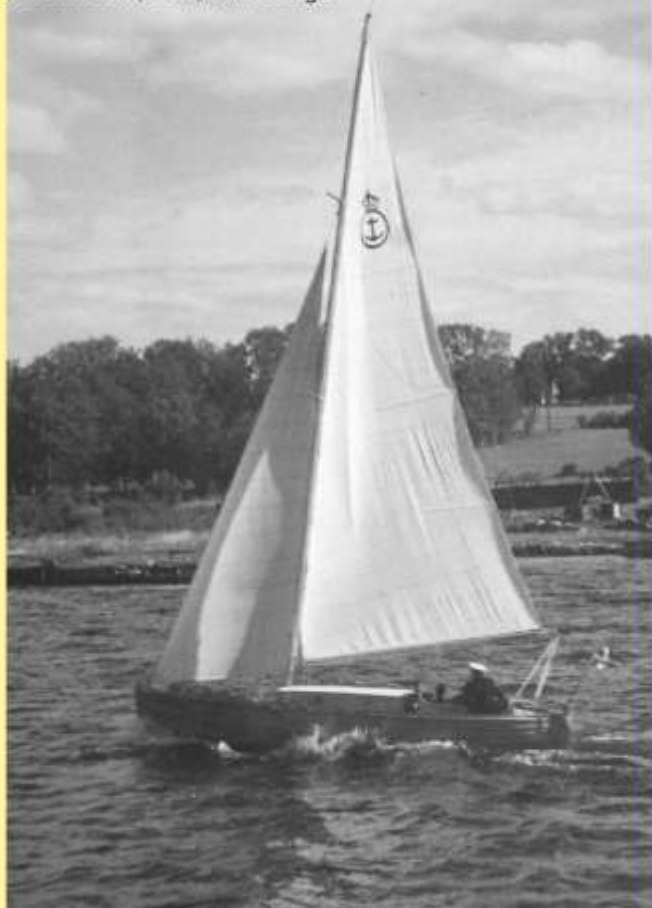


Sjövärnskåren i Härnösand fick 1940 en skolbåt med namnet Lunkentuss. På nedre bilden ser vi Lunkentuss i Härnösand under Regattan 1942. Lunkentuss skapade sedan stora rubriker då Gunnar Dählgren och Dag Ekholm byggde om och världsomseglade henne under tre år, 1962-65. Seglingen genomfördes utan hjälp av elektronisk utrustning. Navigeringen skedde med hjälp av astronomiska observationer och mottagandet i Sundsvall (ovan) var värdigt!

Vad är detta då?
Idrottsparken i Sundsvall
för ca 75 år sedan?
Friidrott?
Berätta gärna för redaktören.



i Sundsvall 1952.
Karl Gustavsson, Karl-Erik
Nyberg och Menke Jakobsson.



Flottarvallen på Sandslån - på 1970-talet var den allsvensk bandyarena

Färgen på kiosken och omklädningsrummen har flagnat, liksom den på stolparna och överliggarna till målburarna som står vid ena kortsidan. Idrottsplatsen Flottarvallen på Sandslån ligger tom och öde. Men 1960-61 och 1975-76 spelades här allsvensk bandy. Då var laget som i folkmun kallades "Timmerkusarna" som allra bäst.

1950 avancerade Sandslåns SK till final i Norrländska Mästerskapen men förlorade mot Haparandapojkarna.

Tio år senare skulle laget, med enbart spelare från orten och närområdet, kliva upp i bandyns högsta serie.

Det lyckades under åren hävda sig mot så starka bandyföreningar som Edsbyn, Broberg, Ljusdal och Hälleforsnäs med långt större underlag och bättre resurser än ådalsföreningen.



Efter det allsvenska året 1975-76 fortsatte "Timmerkusarna" att ha ett starkt lag.

Den stora profilen kom att bli målkungen Anders "Wedde" Wedin som 1978 vann skytteligan i dåvarande andradivisionen – division II – och öste in mål även under 80-talet. Derbymötena mellan Sandslån och Sandvikarna kunde vara heta drabbningar. Men sedan länge är Sandslåns SK en vilande förening.

"Timmerkusarna" som bildades redan 1927 – en sammanslagning av Sandslåns Idrottsklubb och Sandslåns Skidklubb – och en gång var Ångermanlands bandystolthet har inte längre någon verksamhet på Flottarvallen.

Minnena finns dock kvar. Från tider då spelare som Kurt Wedin – som hade anbud från två allsvenska klubbar i fotboll – och Göran "Blixt-Göran" Bergqvist var två av dem som satte Sandslåns SK på den svenska bandykartan.



Noterbart är att Flottarvallen, som invigdes 1950, fick sitt namn först inför den allsvenska säsongen 1975-76. Tidigare hade den hetat Sandslåns bandybana, rätt och slätt.

Före planen byggdes hade man tränat och spelat bandy på Ångermanälven.

Med Flottarvallen fick arenan en mer klassisk touch. Och klassisk är den. En av de mest klassiska idrottsarenorna som finns, inte bara i Kramfors kommun utan i hela landskapet.

Även om den första svenska bandyklubben i Sverige var från Stockholm, har Norrland haft en stor betydelse för sportens utveckling i landet. Här får du veta mer.

Bandyn sägs ha sitt ursprung i Storbritannien och den första kända bandymatchen i historien spelades i stadsdelen Crystal Palace i London år 1875.

Till Sverige kom bandyn i slutet av 1800-talet och den första klubben var Hockeyklubben (!) i Stockholm.

- Bandyn ansågs som en "fin" sport. En societets-sport. När bandyn introducerades på allvar i Norrland var det på bruksorterna. Disponenterna på bruken ville att arbetarna skulle syssla med meningsfulla aktiviteter vid sidan av arbetet. Idrott, och bandy, var en av dessa. Kring bruken skapades därför grunden för att spela bandy som så småningom ledde fram till bildandet av föreningar, säger Magnus Alm som tidigare jobbade för Svenska Bandyförbundet.

Han är väl bevandrad i den svenska bandyhistorien i allmänhet och den norrländska i synnerhet.

– Det första starka bandyvästet i Norrland byggdes upp i trakterna kring Gävle där den första "storklubben" var Skutskärs IF.

Norrländsk bandy har stolta traditioner.

1944 vann Skutskär sitt första SM-guld.

Året därpå blev Sandvikens AIK mästare.

Från Gästrikland spreds bandyn uppåt i landet. Men det tog tid innan lag från hela Sverige tilläts spela i de högsta serierna.

Lagen söderut ansåg att det blev för dyrt att åka längst upp i norr.

Länge gick gränsen för att spela nationell bandy i Hälsingland och först 1958 fick Sverige en seriepyramid där det var möjligt även för lag från Norrbotten att spela i den högsta serien.

– Det fanns duktiga lag och spelare i nordligaste Norrland långt tidigare, men de fick alltså bara möta lag från de egna områdena, säger Magnus Alm.

Från Haparanda kom till exempel Roland ”Rolle” Niva som började som målvakt men värvades som forward till Katrineholms SK 1954 och både blev landslagsman och Stor Grabb.



På senare år har Haparandatornio BF, Kalix/Nyborg, Kalix BF och Karlsborgs BK under olika perioder spelat i Allsvenskan.

En Haparandaspelare som kom att bli en av landets bästa spelare under 1980-talet var Ingemar Aava, som var nyckelspelare i Selångers SK från Sundsvall och fruktad målskytt i Allsvenskan under en lång rad av säsonger.

– Selånger gick upp i Allsvenskan för första gången 1969 och detta med ett lag som till mångt och mycket var ihopvärvat på ett liknande sätt som på senare tid Percy Nilsson köpte spelare till hockeyns Malmö IF och gick upp i Elitserien.

- Satsningen i Selånger lyckades och det skapades bandyhysteri i många år. Men när laget slutligen åkte ur serien, efter det att Ingemar Aava varit en av dem som burit det, har Selånger inte kommit tillbaka, konstaterar Magnus Alm.

Hälsingland är det landskap i Norrland som i modern tid haft flest bandylag av hög klass.

Bollnäs, Edsbyn, Ljusdal och Broberg från Söderhamn är klassiska lag i sammanhanget.

Edsbyn var en period helt dominant.

Hälsingederbyna mellan Edsbyn och Bollnäs är alltid ett av BandySveriges hetaste möten.

Norrländska landskap som inte haft så framträdande lag men ändå har gedigen bandykultur är Ångermanland, Jämtland och Västerbotten.

Sandslåns SK spelade i den allsvenska norrgruppen både 1960/61 och 1975/76.



– I närheten av Sandslån hade också lag som Sandvikarna och Marieberg vissa framgångar. Längre söderut har Härnösands AIK varit duktigt, mycket tack vare ledaren och eldsjelen Hans ”Kruska” Nordén vars söner Peter och Stefan varit bra spelare. Stefan har spelat för sju, åtta elitklubbar och var som 44-åring aktiv i Vetlanda, säger Magnus Alm.

Härnösands AIK spelade allsvensk bandy säsongen 1984/85.

Västerbotten har aldrig haft ett lag i Allsvenskan, men Umedalens IF är känd för sin fina breddverksamhet och IFK Umeå spelar i ettan.

I Jämtland var länge Ope IF bäst på bandy med som högst spel strax under Allsvenskan, men 1974 togs bandyn över av Östersunds BS som spelar i ettan.

Svensk bandykuriosa:

- Gösta ”Snoddas” Nordgren blev en av landets mest kända personligheter sedan han sjungit ”Flottarkärlek” i Lennart Hylands radioprogram Karusellen 1952. Men han var också bandyspelare i Bollnäs GIF, född i Arbrå 1926.
- 1974 arrangerades World Cup, då under namnet DAF-Cupen, för första gången i Ljusdal. World Cup är världens största bandyturnering för klubb-lag.
- Edsbyn blev den första orten i landet med en inomhusarena för bandy. Edsbyn invigde sin hall 2003.
- Bland de norrländska lag som bara gjort en säsong i högsta serien finns Alfta IF (1940/41).

Olof Wigren

Keith Sahlin - Selångers tuffa försvarsklippa

- Att gå i närkamp i närkamp med Keith Sahlin är som att åka in i en betongpelare. Det aktar men sig för i fortsättningen.

De orden kommer från en någon frustrerad motspelare under Selångers Bandys storhetstid. Och han fick säkert medhåll från många andra i de lag som då mötte Selånger.

90 kilo tung och 185 cm lång var vänsterbacken Keith den tuffaste i Selångers svårforcerade försvar. Det gjorde ont att möta honom.

- Men jag var inte ojust, hävdar Keith bestämt.

Keith spelade i Selånger från 1963 till 1982. Men det var från början inte alls säkert att det skulle bli bandy,

Som pojke spelade Keith både fotboll och hockey med GIF Sundsvall. Han var också med i TV-pucken, där han spelade back tillsammans med Tommie Lindgren. I laget spelade också Olle Åhman och andra mycket kända hockeyspelare. När Giffarna slutade med hockeyn 1963 var Keith liksom sina lagkamrater sugen på att fortsätta i en annan klubb. Många gick till Timrå eller Heffners.

- Men pappa var styrelsemedlem i Selånger och övertalade mig att spela bandy i fortsättningen. Det blev inte bara bandy utan även fotboll för Selånger under fyra år. På den tiden gick de ju bra att kombinera bandy med fotboll.



Keith idag.

Foto: Cecilia Sahlin



**Typisk Keith position, full forcering.
Här i en match mot Flurkmark i
Renault Cup i Östersund 1977.**

Selångers storhetstid började 1969 när laget för första gången blev klara för spel i högsta divisionen. Keith minns speciellt en av höjdpunkterna det året, Selångers seger med 6-4 inför 3300 personer på Idrottsparken i Sundsvall.

Selånger till slutspel

Säsongen 1977-78 lyckades Selånger ta sig till SM-slutspelet. Den framgången gjorde att tre spelare fick representera landslaget. Keith spelade i fem landskamper, Östen Sundin och Stefan Nykvist två vardera. Men det hade säkert blivit betydligt fler landskamper för Keith om han inte i en match mot Sirius drabbades av en ledbandskada efter en brysk och ojust tackling. Förbundskaptenen Håkan Sundin hade ett gott öga till Keith och gav honom mer än godkänt för sitt spel i landslaget.

Höjdpunkten i Keiths karriär var naturligtvis SM-finalen på Söderstadion 1981 mot storfavoriterna Boltic. Trots att Selånger tog ledningen vann Boltic till slut med 4-3 efter 2-2 i paus.

Det var varmt och isen blev allt sämre vilket gynade spelarna i Boltic.

- Ja. Den isen passade definitivt inte oss och framför allt inte mig som var stor och tung. Det blev till slut så mycketvatten på isen att när Roine Sjödin föll framför mig blev det rena vattenkaskaden.

Selångers tränare Lar-Åke "Lappen" Nordin hade innan SM-finalen värvats av Falu BS och då fick "de fyras gäng" ta över träningen. Dom fyra var Göran Persson, Hasse Jonsson, Östen Sundin och Keith Sahlin. Östen och Keith var spelarnas representanter.

SM-finalen till trots tycker Keith att bortamatchen i semifinalen mot Villa nog är hans roligaste minne under den långa karriären.

- Det var den första sudden death-matchen i svensk bandy och Roine Sjödin slog in det avgörande målet. Hela 8 320 personer såg dramat och det är fortfarande Villas publikrekord.

Keith brukade göra ett eller högst två mål per säsong. Det mest spektakulära var nog 1-0 målet i slutspelet mot Villa 1980. Ett mål som utsågs till årets mål av hemmapressen. Med full fart på skridskorna i sin oeffterhärmliga stil var det ingen som vågade sätta stopp för de Sahlinska kilona.

- Och stiger dom undan, är det ju inga problem, menar Keith. Det var ju bara att lägga in den mellan benen på målvakten Göran "Fiskarn" Johansson.

De gladaste minnena hemma på Gärdehov var nog också de gångerna han fick göra mål. Det hände vid 4-5 tillfällen.

- Jag fick alltid rusa på hörnorna. Jag erkänner att jag ofta tjuvstartade litet grand, men det såg inte domarna och motståndarförsvaret blev överrumplat. Allra roligast var målet på Thomas Fransson som då spelade i Hälleforsnäs.

Keith spelade i Selånger ända tills han blev 37 år. Dessförinnan hade han med sina 32 år varit landslagets äldsta debutant. Keith minns med glädje den stora sammanhållningen i laget.

- Det var en förening med stort kamratskap. Vi höll ihop på ett fantastiskt sätt och vi sa nog aldrig ett ont ord till varande. Det var en härlig tid! Jag vill också hylla vår ledare Erik Ohlsson, som 1969 blev utsedd till "Årets ledare". Utan honom hade inte Selånger kommit så långt.

Äpplet faller som bekant inte långt från päronträdet och det gäller även Keiths ättelägg. Sonen Johan Sahlin tog ett SM-guld i P16 när Selånger i finalen krossade Vänersborg med hela 10-0. Johan deltog sedan också i pojklandslaget. Sonsönerna Carl, Linus och Nils är idag aktiva fotbollsspelare. Carl och Linus spelar i Kubikenborg medan Nils spelar i Alnö.

Björn Barkå



Keith var ju ingen målskytt. Det blev 1-2 mål per säsong. Ett mål som blev "Årets mål" kom från Keiths klubba i en slutspelsmatch mot Villa 1980 och betydde 1-0, men det räckte inte till seger. På bilden visar Keith upp bollen han gjorde målet med.

Simon Bank – Vem dödade min fotboll? En uppgörelse med världens mest älskade sport.

”Jag älskar fotboll, jag tjusas av berättelserna, jag ser sporten som ett unikt sätt att närma sig eller förstå världen. Det är bara det att fotbollen inte bryr sig om mig längre. Den här boken är ett försök att utöva systemkritik, att försöka beskriva tankerevolutionerna och viljorna som styr fotbollen bort från dess rötter. Mest av allt är den ett försök att förstå varför det inte längre går att tänka på fotboll och bara känna ren, oförställdglädje.”

Så skriver författaren som programförklaring till sin bok. Man skulle ju vilja säga till Dig läsare: ”Läs den!”, men jag kanske skulle säga: ”Läs den inte” i stället. Ni kanske annars inte kommer att tycka fotboll är så kul längre. Bank konstaterar att fotbollen gått från att vara en del av idrottsrörelsen till att vara en global industri bland andra globala industrier.

Bank ger också några nästan komiska exempel på penningrullningen inom den internationella fotbollen. När Messi spelade i Spanien hade han en årslön som var högre än staten Spaniens budget för kultur. När Mbappé väljer, efter ivriga påstötningar från Real Madrid, att ändå stanna i PSG, får han en miljard i bonus och 2 miljoner per dag i lön. Man vet inte om man skall skratta eller gråta.

Ber man om en förklaring de rent perversa summorna, blir svaret ofta ”marknadskrafterna”. Genom att skylla på marknadskrafterna kan man förklara allting verkar det som. Verkligheten är nog den att PSG:s ägare ville markera mot Real Madrids dito vilken som bestämmer i fotbollsvärlden.

En av Milans tidigare storbackar så här om ersättningsnivåerna:

-På min tid var det viktigt att ha råd med så exklusiv Maserati som möjligt. Idag skall stjärnorna ha minst 8–10 bilar.



Simon Bank



Dagens stjärnor är helt alienerade från samhället i övrigt, dvs helt främmande för vad som händer och är aktuellt i omgivningen.

När storstjärnan Ronaldo blev tillfrågad om hur han och hans lagkamrater såg på anklagelserna om korruption inom FIFA och UEFA, svarade han:

-Sånt talar vi aldrig om. Vi bryr oss inte.

Det viktigaste för en europeisk toppklubb som vill slåss om framgång, är inte vem som spelar eller tränar utan vilken som äger den. Ofta kommer pengarna på lite olika vägar från de rika arabstaterna och emirer och moguler. Är det någon som tror att dom satsar pengarna på att köpa europeiska storklubbar för att dom älskar fotboll?

Ja, Simon Bank beskriver en situation som inte känns det minsta bra. Fotbollen är på fel väg tycker han och jag håller med efter att ha läst hans bok. Kanske det värsta är att UEFA och FIFA leds av helt klart korrupta personer. VM i Qatar visade ned all tydlighet detta. Mästerskapet var köpt, det var katastrofalt för miljön, det hölls i ett land där grundläggande mänskliga rättigheter inte respekteras.

Jag skrev i inledningen att man kanske inte skall läsa denna bok. Varför då? Jo, man kanske tappar tron på framtiden för fotbollen, men vill ni vara insatta – Läs den.

Leif Bolin

Marie Zetterlund - Det börjar inte i en idrottshall. Det börjar i en blick.



Den där första – när två nyfödda enäggstvillingar tittar på varandra som om de redan förstått något vi andra inte riktigt hänger med på. Liv och Hannah. Från första stund: tillsammans. Och i ständig rörelse – både med varandra och mot varandra. Det där har följt dem genom livet.

Som förälder vill man ge sina barn möjligheter. Inte bestämma vägen, men öppna dörrar. Så de har fått prova. Mycket. Hiphop street, brottning, slalom, fotboll, tennis – och så handboll. Alltid med samma intensitet. Samma blick. Samma driv.

Och någonstans där blev det tydligt: det här är inte bara fritidsaktiviteter. Det här är deras värld.

För mina barn har aldrig riktigt haft en fritidsgård. Deras fritidsgård har varit idrottshallen. Där finns kompisarna. Ledarna. Skratten. Tårarna. Nervositeten före match och lättnaden efter. Där formas relationer som inte går att ersätta. Där växer man – inte bara som spelare, utan som människa.

Men låt oss vara ärliga. Det är inte gratis. Inte i tid. Inte i engagemang. Det krävs en by för att fostra ett barn, brukar man säga. Och det stämmer. Men i idrotten märks det extra tydligt. För bakom varje träning står någon som skjutsar. Någon som står i kiosken. Någon som säljer bingoletter, kakor eller lotter som ingen riktigt vill köpa – men som ändå säljs, för att det är så vi får det att gå runt. Och så finns alla de där andra barnen.



För idrott handlar inte bara om resultat. Det handlar om att lära sig komma i tid. Ta ansvar. Hantera motgång. Respektera andra. Jobba i grupp. Våga leda – och ibland våga följa.

Och kanske är det just där – i föreningslivet – som något av det viktigaste i vårt samhälle formas.

De som inte är mina – men som ändå blir en del av ens liv. Ett sammanhang. En gemenskap.

Som man hejar på, skjutsar ibland, pratar med i korridorer och omklädningsrum. Att få följa deras resor är en av de största gåvorna i att vara en engagerad förälder. För plötsligt handlar det inte bara om ens egna barn. Det handlar om något större.

Egenskaper som inte bara skapar bra spelare.

Utan bra människor.

När Liv och Hannah tog steget att flytta till Västerås, 50 mil hemifrån, för att gå handbollsgymnasium och satsa på sin dröm – då var beslutet egentligen enkelt. Klart de ska få chansen.

Som mamma gör det ont att släppa taget. Men det är inte det som är poängen. Poängen är att ge dem förutsättningar att flyga.

Vi vet att vägen till elit är ett nålsöga. Att konkurrensen är stenhård. Att allt inte kommer gå som man tänkt. Men vi vet också vad de redan har med sig.

År av träning. År av gemenskap.

År av att växa – tillsammans och som individer.

Idag får de träna med elitledare. Vara i miljöer där kraven är högre, tempot snabbare, drömmarna större. Möjligheter de kanske inte hade fått på samma sätt hemma.

Och det är viktigt. Men det allra viktigaste hände långt innan dess.

I en idrottshall i Härnösand. Det var där grunden lades.

Så när vi pratar om föreningslivets betydelse, då handlar det inte om en fritidssyssla. Det handlar om framtid.

Om vilka vi blir. Och vilket samhälle vi bygger.

För i slutändan handlar det inte om vem som vinner. Utan om vilka vi blir på vägen dit.

Marie Zetterlund

Tomas Tiberg - Vem bräddar älgen?



Man kan numera dagligen, sekund för sekund, följa älgarnas beundransvärda prestationer i Ångermanland. Upplevelser som sannerligen skapar perspektiv på sportsliga sisu. På land, upp till 60 kilometer i timmen för älgen, läser jag på webben. Oj, det är ju fortare än Usain Bolt. Mycket fortare till och med. Och fem gånger snabbare än en häst travar.

Men hur fort simmar älgen då. Bara tio kilometer i timmen ser jag. Hur står sig det sig mot Sara Sjöström till exempel? Oj, älgen ser ut att vinna där också. Sjöström blir lite av en Slöström (förlåt) när hon bara håller 7,6 kilometer i timmen på 50 meter. Vi bevittnar alltså riktigt suveräna atleter när vi slår oss ner och stirrar på den stora älgvandringen.



Sara Sjöström



Usain Bolt

Och ändå tycks älgar minst av allt bedriva någon rationell träning. Oftast står dom där slött och tvehågset och stirrar när man slår på Tv:n. Kanske väntar dom på ett seriöst erbjudande från Diamond League?

Men detta om nutid. Älgarna, som alltså inte tränar ett dugg, sprang säkert lika fort då som nu. I människornas värld är det annorlunda. Den som vill komma någon vart numera, måste ha träningsuppbygg och coacher, massörer, psykologer, dietister, läkare, göra syreupptagningskontroll på Bosön, med mera, med mera.

Och hur var det hundra år tidigare?

Ta lille Kalle, 14 år, kanske uppvuxen i arbetarlängan Fläskhuset. Son till en far som var stabbläggare och tjänade 668 kronor om året och en mor som var "kubbkärning" och tjänade betydligt mindre.

Själv kan han ha varit en av sågverkens femtusen barnarbetare som tjänade så där åtta öre i timmen? Och alla hade dom åtminstone tolv timmars arbetsdag.

Hur skulle lille Kalle någonsin kunna bli stjärna. Hur skulle han någonsin kunna nå dom 50 kronor per match som George Ewing tjänade som hockeyspel i NHL i början av seklet.

Och någon snabb tillväxt i prispengar blev det inte. När skidklubben Hurtig i Hofvid anordnade en skidtävling 21 februari 1901 var förstapriset en papperspress, andremannen fick ett fotografiställ och trean en sportränsel och sedan en sportkniv och en sportmössa och ett pjäxband.

När sportklubben Vifvan vid Strand anordnade skidtävling 14 mars 1902, var första pris ett skrivställ, följt av ett album och ett par sportvantar till trean. Men intresset och geisten fanns trots det.

Hoppas vi lite framåt så blev det en renässans 1923–24 för ungdom och idrott. Kriget var slut och nya intresserade strömmade till.



Så, ur sågverkens rätt brutala mylla, växte många genom asfalten. Boxare Sven Persson till exempel, med träningsrundan Ankarsvik-Alnö kyrka-Ankarsvik som basföda. Senare knockade han svenske mästaren. Fast då är det så sent som 1930-talet.

Och Ulf Yngvesson, som hade för korta ben och därför gick över från 1 500 meter till boxning. Han var uttagen till OS i London 1948 men skadade sig i "lumpen" och fick stanna hemma.

Till dessa sällar sig mängder av framgångsrika brottare, fotbollsspelare, bågskyttar, simmare, cyklister och friidrottare ur sågverkens mylla.

Med skutorna som hämtade virke i sundsvallstrakten kom också import av intryck från utlandet. Där fanns sjömän i slutet av 1800-talet som ville spela fotboll medan dom väntade på att skutan lastades. Dom hittade ofta något platt ställe. Och ortsbefolkningen blev inspirerad.

Den minskande kolningen vid sågverken blev också ett lyckokast för idrotten. Vid Karlsvik var chefen anhängare av sport på is och gav IF Karlsvik tillstånd att bygga en isbana på kolbacken.



L.Y. Yngreson tittar på brott mot motståndaren Jan Pöppel, en minnerätt ägnad på Södra idrottsplats.

Många andra uppläggningsplatser för kol förvandlades till fotbollsplaner där åskådarna fick se två vita lag inleda matcherna och två svarta avsluta. Närheten till vattnet var en välsignelse.

Men för att anknyta till inledningen, dom beundransvärda fyrbenta atleterna. Finns det nåt snabbare än en älg? Jo givetvis. Gevärskulan. Minst 800 kilometer i timmen. Så älgarna borde nog trots allt lägga upp ett träningsprogram. Undrar om Wolfgang Pichler är tillgänglig?

Tomas Tiberg



Leffes Luringar

- # Glöm inte att även dina små motgångar kan glädja dina medmänniskor.
- # Halvtidsanställda har fullt sjå i fotbollspauserna.
- # Priset på nötkött är svinhögt.
- # Trafikflyget startade som ett pilotprojekt.
- # SJ borde ta Luciatågen som förebild. De avgår i rätt tid och sprider glädje.
- # Normän älskar rakfisk och lutfisk. Själv föredrar jag plattfisk.
- # Är smörgåsnisse och mackapär samma sak?
- # Med stigande ålder blir sena kvällar allt tidigare.



Avs: Västernorrlands IdrottsHistoriska Sällskap

c/o Korpen Sundsvall

Box 890

851 24 Sundsvall

Medverkande i detta nummer:

Björn Barkå – Tidigare rektor i Sundsvalls-skolor och sportreporter på Radio Västernorrland och även Riksradiön i 30 år.

Arne Brorstad – Entusiastisk golfspelare och idrottsälskare håller på MoDo Hockey. Kassör i VIHS.

Örjan Leek – Har drivit företaget Profilbild i Härnösand, fotograf och skribent. Innehavare av ett stort bildarkiv med bland annat idrottsbilder.

Sven Lindblom – Tidigare journalist på Västertidningen Folkblad, Piteå-Tidningen samt under 25 år kommun- och landstingsreporter på Örnsköldsviks Allehanda. Medarbetar nu tidningen Kvällsstunden och Nordsverige.

Ewa Lindstrand – Tidigare kommunalråd i Timrå, fotbollspelare och Timrå IK-supporter, vice ordförande i VIHS.

Leif Thunman – Tidigare ordförande i VIHS:s styrelse. Ordförande i Ångermanlands Friidrottsförbund, tidigare ordförande i Västernorrlands Idrottsförbund.

Tomas Tiberg – Journalist, bördig från Leksand, tidigare medarbetare på Radio Västernorrland och Mitt-Nytt och kåsör i bland annat Skvaderbladet och VIA.

Olof Wigren – Free-lance journalist med uppdrag i hela landet huvudsakligen inom områdena näringsliv och idrott. Tidigare sportchef i dagspress samt redaktör för att antal tidskrifter.

Marie Zetterlund – Näringslivsutvecklare med fokus på möten och kommunikation i Härnösands kommun. "Handbollsmamma". Lite tennis och handboll i unga år, eller i ännu yngre år.

Leif Bolin – Ledamot i VIHS:s styrelse, tidigare ledamot av SISU:s förbundsstyrelse och ordförande i SISU Västernorrland samt ordförande i IBK Sundsvall. Denna tidnings redaktör.

Om sällskapet

Västernorrlands IdrottsHistoriska Sällskap, VIHS, har som ändamål att väcka och underhålla intresset för idrotts historia huvudsakligen i Västernorrland men också idrotts historia i allmänhet. Sällskapet anordnar kaféträffar och föreläsningar med olika gäster på olika platser i länet. VIHS åtar sig också att hålla föreläsningar för andra föreningar. Sällskapet ger ut en tidning - Västernorrlands Idrottsarv 3 gånger per år.

Medlem blir man genom att inbetala årsavgiften 225 kr för privatpersoner och föreningar, samt 300 kr för två personer i en familj, till plusgiro 59 77 71-5 eller bankgiro 750-5266 eller swish 123 591 7208

Föreningen är öppen för alla och har för närvarande cirka 200 medlemmar huvudsakligen boende i länet men även ett femtontal från andra delar av landet.

Sällskapets styrelse 2026

Leif Thunman, ordförande, lthunman@hotmail.com
Ewa Lindstrand, vice ordförande, ewa.lindstrand@telia.com
Arne Brorstad, kassör, arne.brorstad@live.se
Bo Håkansson, sekreterare, borune@telia.com
Leif Bolin, ledamot, bolin_leif@hotmail.com
Ola Thelberg, ledamot, ola.thelberg@telia.com
Per-Anders Westin, ledamot, pawestin@hotmail.com
Sören Öberg, ledamot, sorenoberg1944@gmail.com

Redaktionen

Redaktör och ansvarig utgivare: Leif Bolin
Layout: Sven Eklund
Material till redaktionen kan sändas på adresser:
bolin_leif@hotmail.com
eklund_sven@hotmail.com
Hemsida: www.vihs.se
Facebook: www.facebook.com/vihs11
ISSN: 2004-3937 (Online)
Tryck och distribution
Accidenstryckeriet, Sundsvall

SAMARBETSPARTNER



Västernorrland